Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

3. februar 2025*

»Annullationssøgsmål – beslutning 2006/928/EF – mekanisme for samarbejde og kontrol vedrørende Rumæniens fremskridt med opfyldelsen af specifikke benchmarks på områderne retsreform og bekæmpelse af korruption – afgørelse (EU) 2023/1786 om ophævelse af beslutning 2006/928 – ikke umiddelbart berørt – afvisning«

I sag T-1126/23,

Asociația Inițiativa pentru Justiție, Constanța (Rumænien), ved advokat V.-D. Oanea og C. Zatschler, SC,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved K. Herrmann, T. Maxian Rusche, P. Van Nuffel og I. Rogalski, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RETTEN (Tredje Afdeling),

sammensat af dommerne P. Škvařilová-Pelzl, som fungerende afdelingsformand, I. Nõmm og D. Kukovec (refererende dommer),

justitssekretær: V. Di Bucci,

på grundlag af den skriftlige forhandling, navnlig:

– formalitetsindsigelsen rejst af Kommissionen ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 19. februar 2024,

– sagsøgerens bemærkninger til formalitetsindsigelsen indleveret til Rettens Justitskontor den 11. april 2024,

– Rumæniens interventionsanmodning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. februar 2024,

* Processprog: engelsk.

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved sit søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgeren, Asociația Inițiativa pentru Justiție, nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse (EU) 2023/1786 af 15. september 2023 om ophævelse af beslutning 2006/928/EF om oprettelse af en mekanisme for samarbejde og kontrol vedrørende Rumæniens fremskridt med opfyldelsen af specifikke benchmarks på områderne retsreform og bekæmpelse af korruption (EUT 2023, L 229, s. 94, herefter »den anfægtede afgørelse«).

Tvistens baggrund og den anfægtede afgørelse

2 Den foreliggende sag har sammenhæng med en omfattende reform af retsvæsenet og af bekæmpelsen af korruption i Rumænien, der siden 2007 har været genstand for overvågning på EU-plan i henhold til den samarbejds- og kontrolmekanisme, der blev indført ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006 om oprettelse af en mekanisme for samarbejde og kontrol vedrørende Rumæniens fremskridt med opfyldelsen af specifikke benchmarks på områderne retsreform og bekæmpelse af korruption (EUT 2006, L 354, s. 56) i forbindelse med Rumæniens tiltrædelse af Unionen (herefter »MSK«).

3 Sagsøgeren er en faglig sammenslutning af anklagere, der blev oprettet den 14. november 2018, og som har til formål at sikre overholdelsen af retsstatsprincippet i Rumænien ved bl.a. at garantere, at anklageres rettigheder og deres uafhængighed respekteres.

4 Den 13. december 2006 vedtog Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber beslutning 2006/928 på grundlag af bl.a. artikel 37 og 38 i akten om Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelsesvilkår samt om tilpasning af de traktater, som Den Europæiske Union bygger på (EUT 2005, L 157, s. 203, herefter »tiltrædelsesakten«). De nævnte artikler giver Kommissionen beføjelse til at vedtage passende foranstaltninger i tilfælde af henholdsvis overhængende fare for alvorlig skade for det indre markeds funktion som følge af manglende overholdelse fra rumænsk side af tilsagn afgivet under tiltrædelsesforhandlingerne og overhængende fare for mangler i Rumæniens overholdelse af EU-retten for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

5 Således som Domstolen fastslog i bl.a. dom af 18. maj 2021, Asociația »Forumul Judecătorilor din România« m.fl. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 og C-397/19, EU:C:2021:393, præmis 157 og 158), udgør beslutning 2006/928 en sådan foranstaltning, som blev vedtaget, fordi der var overhængende farer af den art, som er omhandlet i tiltrædelsesaktens artikel 37 og 38. Således som det fremgår af dens tilsynsrapport om forberedelserne til EU-medlemskab i Bulgarien og Rumænien (KOM(2006) 549 endelig), hvortil der henvises i fjerde betragtning til den anfægtede afgørelse, havde Kommissionen nemlig konstateret, at der fortsat var mangler i Rumænien, navnlig på retsområdet og inden for bekæmpelsen af korruption, og foreslået Rådet for Den Europæiske Union, at Rumæniens tiltrædelse for at afhjælpe manglerne blev gjort afhængig af, at der blev oprettet en mekanisme for samarbejde og kontrol.

6 I bilaget til beslutning 2006/928 var der fastsat fire benchmarks vedrørende bl.a. en reform af retssystemet og bekæmpelsen af korruption, som skulle opfyldes af Rumænien, og som havde til formål at afhjælpe de nævnte mangler og sikre, at de instanser, som var ansvarlige for at anvende

lovgivningen og for at gennemføre og anvende de foranstaltninger, der var vedtaget for at bidrage til, at det indre marked og området med frihed, sikkerhed og retfærdighed kunne fungere, havde kapacitet dertil. Det første af disse benchmarks havde, nærmere bestemt, følgende ordlyd:

»[Rumænien skal] sikre mere gennemsigtige og effektive retsprocedurer, navnlig ved at forbedre det øverste retsråds handleevne og ansvarlighed. Rapportere om og overvåge konsekvenserne af den nye civile retsplejelov og den nye strafferetsplejelov.«

7 Det bestemtes i artikel 1 og 2 i beslutning 2006/928, at Rumænien hvert år skulle aflægge rapport til Kommissionen om de fremskridt, landet havde gjort med henblik på at opfylde hvert af de benchmarks, som var omhandlet i bilaget til beslutningen. Kommissionen skulle på sin side mindst hver sjette måned aflægge en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet med dens egne kommentarer og konstateringer vedrørende de af Rumænien forelagte rapporter.

8 I henhold til artikel 4 i beslutning 2006/928 var denne rettet til samtlige medlemsstater, hvilket omfattede Rumænien fra og med dennes tiltrædelse.

9 Ifølge niende betragtning til beslutningen ville denne blive ophævet, når alle benchmarks var opfyldt.

10 Den 15. september 2023 vedtog Kommissionen den anfægtede afgørelse.

11 Således som det fremgår af syvende til niende betragtning til afgørelsen, var Kommissionen i det væsentlige af den opfattelse, at Rumænien under hensyn til de fremskridt, denne havde gjort inden for rammerne af MSK, således som de var blevet konstateret i Kommissionens rapport til Parlamentet og Rådet af 22. november 2022 (COM(2022) 664 final), navnlig dem, der vedrørte styrkelsen af retsvæsenets uafhængighed og effektivitet gennem en omfattende reform af retssystemet, havde efterkommet de tilsagn, som Rumænien havde afgivet, da denne tiltrådte Unionen, og på tilfredsstillende vis opfyldt de fire benchmarks, der var fastsat i beslutning 2006/928.

12 Endvidere angives det i tiende betragtning til den anfægtede afgørelse, at Kommissionen vil følge gennemførelsen af reformerne i såvel Rumænien som de øvrige medlemsstater gennem den årlige gennemgang af retsstatsforholdene, som blev indledt ved Kommissionens meddelelse af 17. juli 2019 til Parlamentet, Det Europæiske Råd, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Råd samt Regionsudvalget »Styrkelse af retsstatsprincippet inden for Unionen: En handlingsplan« (COM(2019) 343 final). Som led i denne gennemgang vil Kommissionen fortsætte med at udarbejde årlige rapporter om retsstatsforholdene, der bl.a. indeholder henstillinger til medlemsstaterne.

13 I henhold til den anfægtede afgørelses artikel 1 ophæves beslutning 2006/928.

Parternes påstande

14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betales sagsomkostningerne.

15 I den i henhold til artikel 130, stk. 1, i Rettens procesreglement rejste formalitetsindsigelse har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

– Sagen afvises.

– Sagsøgeren tilpligtes at betales sagsomkostningerne.

16 I sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

– Den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse forkastes.

– Subsidiært henskydes formalitetsindsigelsen til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne vedrørende formalitetsindsigelsen.

17 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 22. februar 2024 har Rumænien i henhold til procesreglementets artikel 143 anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

Retlige bemærkninger

18 I henhold til procesreglementets artikel 130, stk. 1 og 7, kan Retten, hvis sagsøgte anmoder derom, tage stilling til, om sagen bør afvises, eller til, om Retten savner kompetence, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen anmodet om, at der træffes afgørelse om, hvorvidt sagen skal afvises, og da Retten finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved sagsakterne, har den besluttet at træffe afgørelse om denne anmodning uden at fortsætte sagens behandling.

19 Kommissionen har gjort gældende, at den foreliggende sag ikke kan antages til realitetsbehandling, idet den principalt har gjort gældende, at sagsøgeren eller et af dennes medlemmer ikke er umiddelbart berørt. Subsidiært er Kommissionen af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse ikke udgør en regelfastsættende retsakt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, tredje sætningsled, TEUF, og at hverken sagsøgeren eller et af dennes medlemmer er individuelt berørt af afgørelsen.

20 Sagsøgeren har bestridt disse påstande. Endvidere har sagsøgeren for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt dennes søgsmål kan antages til realitetsbehandling såvel i sagsøgerens eget navn som på vegne af de anklagere, hvis interesser sagsøgeren varetager, gjort gældende, at betingelserne for at antage sagen til realitetsbehandling, således som de fremgår af gældende retspraksis, bør lempes, henset til de særlige omstændigheder i den foreliggende sag.

21 Det bemærkes indledningsvis, at det bestemmes i artikel 263, stk. 4, TEUF, at enhver fysisk eller juridisk person kan indbringe klage med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til vedkommende, eller som berører denne umiddelbart og individuelt, samt af regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.

22 I det foreliggende tilfælde må det fastslås, at sagsøgeren ikke er adressat for den anfægtede afgørelse som omhandlet i det første tilfælde, hvortil der henvises i artikel 263, stk. 4, TEUF.

23 Det skal derfor afgøres, om sagsøgeren eller et af dennes medlemmer er umiddelbart berørt af afgørelsen.

24 I henhold til fast retspraksis kan annullationssøgsmål anlagt af sammenslutninger antages til realitetsbehandling i tre situationer: for det første når en retsforskrift udtrykkeligt indrømmer faglige sammenslutninger en række processuelle rettigheder, for det andet når sammenslutningen repræsenterer dens medlemmers interesser, hvis medlemmerne selv har søgsmålskompetence, og for det tredje når sammenslutningen er individualiseret, fordi dens egne interesser som sammenslutning er berørt, navnlig fordi dens forhandlerposition er blevet berørt ved den retsakt, som påstås annulleret (jf. kendelse af 8.5.2019, Carvalho m.fl. mod Parlamentet og Rådet, T-330/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:324, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

Formaliteten med hensyn til søgsmålet som anlagt af sagsøgeren i eget navn

25 Sagsøgeren har indledningsvis gjort gældende, at denne er en formelt anerkendt repræsentativ sammenslutning af anklagere, som har til opgave at forsvare retsvæsenets uafhængighed og mere generelt retsstatsprincippet. På grund af sin rolle i forbindelse med overholdelsen af artikel 2 TEU og 19 TEU har sagsøgeren en institutionel interesse i at forsvare dette princip og en processuel interesse i retssager, der vedrører overholdelse og styrkelse af det. Endvidere har sagsøgeren været en vigtig samtalepartner for Kommissionen inden for rammerne af tilsynet og udarbejdelsen af rapporter i forbindelse med MSK, hvorfor ophævelsen af beslutning 2006/928, uden at sagsøgeren først var blevet hørt, tilsidesatte dennes berettigede forventning. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at denne er umiddelbart berørt af den anfægtede afgørelse, for så vidt som ophævelsen af beslutning 2006/928 undergraver sagsøgerens arbejde vedrørende beskyttelse af retsstatsprincippet.

26 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.

27 Med hensyn til den første type af situation, hvortil der henvises i den i præmis 24 ovenfor nævnte retspraksis, har sagsøgeren ikke påberåbt sig, at der findes retsforskrifter, som udtrykkeligt indrømmer denne processuelle beføjelser, og det kan ikke udledes af noget i sagsakterne, at der findes sådanne bestemmelser.

28 Endvidere må det, for så vidt som den af sagsøgeren fremførte argumentation, hvortil der henvises i præmis 25 ovenfor, skal fortolkes således, at sagsøgeren med henblik på at sikre anklagere effektiv retsbeskyttelse, navnlig under hensyn til retsstatsprincippet, der fastslås i artikel 2 TEU, bør tillægges visse processuelle rettigheder, konstateres, at sagsøgeren ikke i nogen lovbestemmelse tillægges særlige processuelle rettigheder for at sikre en sådan beskyttelse i forbindelse med MSK. Det kan derfor ikke fastslås, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, på grundlag af den første type af situation, der nævnes i præmis 24 ovenfor.

29 Med hensyn til den tredje type af situation, der nævnes i den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 24 ovenfor, og som vedrører påvirkning af sammenslutningers egne interesser, navnlig i deres egenskab af forhandlingspartnere, må det konstateres, at sagsøgeren ikke har påberåbt sig en sådan påvirkning i sit tilfælde, men udelukkende har henvist til sin rolle som Kommissionens samtalepartner inden for rammerne af MSK.

30 Den omstændighed, at sagsøgeren har været »samtalepartner« for Kommissionen i denne forbindelse, er imidlertid ikke tilstrækkelig til, at sagsøgeren kan anses for at være en forhandlingspartner som omhandlet i den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 24 ovenfor, i

den særlige sammenhæng, hvori den anfægtede afgørelse blev vedtaget. Det kan derfor heller ikke fastslås, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, på grundlag af den tredje type af situation, hvortil der henvises i denne præmis.

31 Henset til det ovenstående må det konkluderes, at sagsøgeren ikke opfylder betingelserne vedrørende den første og den tredje type af situation, hvortil der henvises i præmis 24 ovenfor, og derfor ikke har søgsmålskompetence i eget navn.

32 Endvidere kan denne konklusion ikke anfægtes af sagsøgerens argumentation om, at ophævelsen af beslutning 2006/928 ved den anfægtede afgørelse har tilsidesat sagsøgerens berettigede forventning.

33 Hvad dette angår bemærkes, at retten til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ifølge fast retspraksis gælder for enhver retsundergiven med begrundede forventninger, som en EU-institution har skabt på baggrund af præcise løfter, som institutionen har afgivet til denne. Sådanne løfter skal, uanset under hvilken form de er afgivet, være præcise, ubetingede og samstemmende og stamme fra pålidelige og troværdige kilder. Derimod kan ingen påberåbe sig tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, såfremt administrationen ikke har afgivet præcise løfter (jf. dom af 8.5.2024, VB mod ECB, T-124/23, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:294, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis).

34 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke angivet, på hvilken måde Kommissionen har givet sagsøgeren præcise, ubetingede og samstemmende løfter som omhandlet i den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 33 ovenfor, om, at beslutning 2006/928 ikke ville blive ophævet. Desuden må ophævelsen af beslutningen anses for at have været forventelig, eftersom MSK i henhold til tiltrædelsesaktens artikel 37, stk. 2, og artikel 38, stk. 2, kun var blevet oprettet som en foreløbig foranstaltning.

Formaliteten med hensyn til søgsmålet som anlagt af sagsøgeren på vegne af dennes medlemmer, hvis interesser varetages af sagsøgeren

35 I overensstemmelse med den anden type af situation, der beskrives i den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 24 ovenfor, har sammenslutninger søgsmålskompetence, når de repræsenterer deres medlemmers interesser, hvis medlemmerne selv er søgsmålsberettigede.

36 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at dennes medlemmer i deres egenskab af anklagere er umiddelbart berørt af den anfægtede afgørelse, eftersom ophævelsen af MSK ved afgørelsen i højere grad kan udsætte dem for disciplinærsager.

37 Endvidere har sagsøgeren under henvisning til, at Domstolen i dom af 18. maj 2021, Asociația »Forumul Judecătorilor din România« m.fl. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 og C-397/19, EU:C:2021:393, præmis 249), fastslog, at de benchmarks, som er omhandlet i bilaget til beslutning 2006/928, havde direkte virkning, gjort gældende, at benchmarkene tillagde anklagerne de af direkte virkning følgende rettigheder, som de kunne påberåbe sig med henblik på bl.a. at modsætte sig retsstridige disciplinærsager.

38 Ophævelsen af beslutning 2006/928 har således medført en begrænsning af de rettigheder, som anklagere, der er genstand for sådanne disciplinærsager, kan påberåbe sig til støtte for deres forsvar. Endvidere har sagsøgeren tilføjet, at selv om dennes medlemmer stadig kan påberåbe sig artikel 19, stk. 1, TEU og artikel 325, stk. 1, TEUF for at forsvare sig mod retsstridige

disciplinærsager, forholder det sig ikke desto mindre således, at de rettigheder, der tillægges ved disse bestemmelser, er mindre effektive og mindre omfattende end dem, som medlemmerne nød i henhold til MSK.

39 I denne henseende har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at det materielle anvendelsesområde for beslutning 2006/928 var bredere end anvendelsesområdet for artikel 325, stk. 1, TEUF, eftersom Rumæniens forpligtelse som følge af de tre sidste benchmarks til effektivt at bekæmpe korruption, navnlig korruption på højt niveau, ikke var begrænset til korruptionstilfælde, der skadede Unionens finansielle interesser. Beslutning 2006/928 var derfor bedre egnet til at udløse anvendelse af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), idet den sikrede, at betingelsen vedrørende gennemførelse af EU-retten som omhandlet i chartrets artikel 51, stk. 1, var opfyldt.

40 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.

41 Det følger af Domstolens faste praksis, at betingelsen om, at en fysisk eller juridisk person er umiddelbart berørt af den foranstaltning, som prøves under en sag, kræver, at to kumulative betingelser er opfyldt, nemlig for det første at foranstaltningen umiddelbart har indvirkning på den pågældendes retsstilling, og for det andet at foranstaltningen ikke overlader et skøn til de adressater, der skal gennemføre den, men at gennemførelsen sker helt automatisk og udelukkende i medfør af EU-reglerne uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. dom af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

42 Ved afgørelsen af, om en retsakt har virkninger for en persons retsstilling og derfor kan være genstand for et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF, skal vægten lægges på denne retsakts indhold, og disse virkninger skal vurderes ud fra objektive kriterier, såsom den nævnte retsakts indhold, i givet fald under hensyn til baggrunden for dens vedtagelse samt til den udstedende institutions beføjelser (jf. i denne retning dom af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

43 I det foreliggende tilfælde bemærkes indledningsvis, at eftersom beslutning 2006/928 blev ophævet ved den anfægtede afgørelse, skal denne undersøges i lyset af formålet med, indholdet af samt den retlige og faktiske baggrund for beslutning 2006/928 (jf. i denne retning og analogt dom af 24.10.2019, EPSU og Goudriaan mod Kommissionen, T-310/18, EU:T:2019:757, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis). Heraf følger, at den anfægtede afgørelse kun umiddelbart kan have retsvirkninger for den stilling, hvori de rumænske anklagere, der er medlemmer af sagsøgeren, befinder sig, hvis beslutning 2006/928 i sig selv kunne have sådanne virkninger.

44 Hvad for det første angår formålet med beslutning 2006/928 og baggrunden for dens vedtagelse havde – således som det fremgår af fjerde og sjette betragtning til beslutningen – indførelsen af MSK og fastsættelsen af benchmarks til formål at fuldføre Rumæniens tiltrædelse af Unionen ved at afhjælpe de mangler, som Kommissionen havde konstateret før tiltrædelsen, navnlig på retsområdet og inden for bekæmpelsen af korruption.

45 Desuden konkretiserer de nævnte benchmarks, således som Domstolen bl.a. bemærkede i dom af 18. maj 2021, Asociația »Forumul Judecătorilor din România« m.fl. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 og C-397/19, EU:C:2021:393, præmis 170), de specifikke forpligtelser, som

Rumænien påtog sig, og de krav vedrørende bl.a. disse områder, som Rumænien accepterede ved afslutningen af tiltrædelsesforhandlingerne den 14. december 2004, og som fremgår af bilag IX til tiltrædelsesakten.

46 Med hensyn til formålet med og indholdet af den anfægtede afgørelse fremgår det af afgørelsens artikel 1, således som læst i lyset af syvende og fjerde betragtning til afgørelsen, at denne har til formål at ophæve beslutning 2006/928, eftersom Kommissionen har fundet, at Rumænien har opfyldt de tilsagn, som denne afgav, da Rumænien tiltrådte Unionen, og at de fire benchmarks, der var fastsat i bilaget til beslutningen, er blevet opfyldt på tilfredsstillende vis.

47 Hvad for det andet angår indholdet af beslutning 2006/928 pålagde denne, således som det fremhæves i præmis 6 og 7 ovenfor, i det væsentlige Rumænien at opfylde de benchmarks, der fremgår af bilaget til beslutningen, og i henhold til beslutningens artikel 1, stk. 1, hvert år at aflægge rapport til Kommissionen om de fremskridt, der var gjort i denne henseende. Beslutningen pålagde ligeledes i henhold til dens artikel 2 Kommissionen at udarbejde rapporter med henblik på at analysere og vurdere de fremskridt, Rumænien havde gjort hvad benchmarkene angår.

48 Med hensyn til indholdet af den anfægtede afgørelse fremhæves i fjerde til ottende betragtning til afgørelsen de fremskridt, som Rumænien har gjort inden for rammerne af MSK, og som ligger til grund for konklusionen i niende betragtning, hvorefter de i beslutning 2006/928 fastsatte benchmarks er blevet opfyldt på tilfredsstillende vis. Endvidere bestemmes det i det væsentlige i tiende betragtning til den anfægtede afgørelse, således som det fremhæves i præmis 12 ovenfor, at Kommissionen vil følge de nødvendige reformer i de forskellige medlemsstater, herunder Rumænien, gennem de årlige rapporter om retsstatsforholdene.

49 Det skal tilføjes, at Domstolen i dom af 18. maj 2021, Asociația »Forumul Judecătorilor din România« m.fl. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 og C-397/19, EU:C:2021:393), efter i dommens præmis 166 og 167 at have bemærket, at beslutning 2006/928 i dennes egenskab af beslutning vedtaget i henhold til artikel 288, stk. 4, TEUF »[var] bindende i alle enkeltheder« for Rumænien, præciserede retsvirkningerne af såvel benchmarkene som de rapporter, som Kommissionen skulle udarbejde på grundlag af beslutningens artikel 2.

50 Hvad retsvirkningerne af benchmarkene angår fastslog Domstolen i præmis 172 i dom af 18. maj 2021, Asociația »Forumul Judecătorilor din România« m.fl. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 og C-397/19, EU:C:2021:393), at benchmarkene var bindende for Rumænien, således at denne medlemsstat var underlagt en specifik forpligtelse til at nå dem og til at træffe passende foranstaltninger med henblik på at opfylde dem hurtigst muligt. Desuden fastslog Domstolen, at Rumænien var forpligtet til at afholde sig fra at gennemføre enhver foranstaltning, der risikerede at bringe virkeliggørelsen af benchmarkene i fare. Endvidere præciserede Domstolen i dommens præmis 249, at benchmarkene var formuleret i klare og præcise vendinger og ikke var ledsaget af nogen betingelser, og at de derfor havde direkte virkning.

51 Hvad angår retsvirkningerne af de rapporter, som Kommissionen skulle udarbejde på grundlag af artikel 2 i beslutning 2006/928, konstaterede Domstolen, at de indeholdt krav og henstillinger til Rumænien med henblik på opfyldelsen af benchmarkene. I henhold til det i artikel 4, stk. 3, TEU fastsatte princip om loyalt samarbejde var Rumænien forpligtet til at tage behørigt hensyn til de nævnte krav og henstillinger og skulle afholde sig fra at vedtage eller opretholde foranstaltninger på de af benchmarkene omfattede områder, der kunne bringe det resultat, som var foreskrevet i kravene og henstillingerne, i fare.

52 Det fremgår utvetydigt af oplysningerne i præmis 44, 47 og 49-51 ovenfor, at der i beslutning 2006/928 kun blev pålagt Rumænien forpligtelser, som bestod i for det første at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at nå de benchmarks, der var fastsat i bilaget til beslutningen, for det andet at forelægge Kommissionen årlige rapporter om de fremskridt, der var gjort i denne henseende, og for det tredje at tage behørigt hensyn til de krav og henstillinger, som Kommissionen havde fremsat i sine egne rapporter.

53 Heraf følger, i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, at beslutning 2006/928 ikke tillagde sagsøgerens medlemmer nogen rettigheder, og at den derfor ikke kunne anses for at have umiddelbar indvirkning på deres retsstilling. Den omstændighed, at Domstolen har fundet, at de benchmarks, som er omhandlet i bilaget til beslutningen, havde direkte virkning, kan ikke have nogen betydning i denne henseende.

54 Til støtte for denne konklusion skal det for det første bemærkes, at den omstændighed, at Domstolen har anerkendt, at benchmarkene havde direkte virkning, i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, ikke i sig selv kan indebære, at de nødvendigvis medførte tilsvarende rettigheder for anklagerne, som disse kunne påberåbe sig direkte for de nationale retsinstanser.

55 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Domstolen gentagne gange har fastslået, at der »i alle tilfælde, hvor bestemmelser i [en EU-retsakt] ud fra et indholdsmæssigt synspunkt fremstår som ubetingede og tilstrækkeligt præcise, [kan] støttes ret herpå over for enhver national regel, der ikke er i overensstemmelse med [den pågældende EU-retsakt], ligesom private over for staten kan påberåbe sig bestemmelser, der efter deres indhold tillægger private rettigheder i forhold til staten« (jf. i denne retning dom af 19.1.1982, Becker, 8/81, EU:C:1982:7, præmis 25, og af 28.11.2013, MDDP, C-319/12, EU:C:2013:778, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

56 Anvendelsen af konjunktionen »ligesom« indebærer, at princippet om direkte virkning ikke udelukkende skal fortolkes på den måde, som fremgår af den retspraksis, der blev fastlagt i dom af 5. februar 1963, van Gend Loos (26/62, EU:C:1963:1), men ligeledes som en betingelse for de nationale retters beføjelse til at undlade at anvende enhver national lovgivning eller retspraksis, som er i strid med EU-retten. Det fremgår af præmis 249 i dom af 18. maj 2021, Asociația »Forumul Judecătorilor din România« m.fl. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 og C-397/19, EU:C:2021:393), på baggrund af ordlyden af det tredje præjudicielle spørgsmål, der var forelagt i sag C-195/19, og af Domstolens vurdering hvad dette spørgsmål angår, at det var ud fra dette andet perspektiv, at Domstolen anerkendte, at benchmarkene havde direkte virkning.

57 Det følger heraf, at sagsøgerens argumentation om, at benchmarkene på grund af deres direkte virkning tillagde anklagere rettigheder, som disse kunne påberåbe sig ved de nationale domstole med henblik på bl.a. at anfægte ulovlige disciplinærsager, ikke kan tiltrædes. Endvidere må det konstateres, at sagsøgeren ikke har peget på nogen specifik rettighed, som angiveligt blev tillagt anklagerne eller mere specifikt sagsøgerens medlemmer.

58 For det andet kan den omstændighed, at benchmarkene af Domstolen er blevet anset for at have direkte virkning, ikke, således som appellanten har gjort gældende, indebære, at de umiddelbart havde indvirkning på sagsøgerens medlemmers retsstilling, og at det samme følgelig ville gælde for ophævelsen af dem.

59 Hvad dette angår bemærkes indledningsvis, at benchmarkenes direkte virkning ikke kan indebære, at borgerne kan anfægte ophævelsen af dem uden at godtgøre, at ophævelsen i sig selv indebærer et direkte og individuelt indgreb i deres retsstilling, hvilket ikke er blevet godtgjort i det foreliggende tilfælde.

60 Endvidere bemærkes, at Unionens retsinstanser tidligere har fastslået, at spørgsmålet om, hvorvidt en borger er umiddelbart berørt af en EU-retsakt, som vedkommende ikke er adressat for, skal vurderes i forhold til såvel genstanden for retsakten (jf. i denne retning dom af 3.4.2003, Royal Philips Electronics mod Kommissionen, T-119/02, EU:T:2003:101, præmis 276) som den retlige ramme, der følger af denne. Hvis det følger af bestemmelserne i retsakten, at dennes virkninger er begrænset til forholdet mellem Unionen og den medlemsstat, hvortil den er rettet, kan retsakten ikke anses for at afføde retsvirkninger for borgerne (jf. i denne retning dom af 4.5.2017, Green Source Poland mod Kommissionen, T-512/14, EU:T:2017:299, præmis 35, 37 og 45-64).

61 I det foreliggende tilfælde fremgår det utvetydigt af de omstændigheder, hvortil der henvises i præmis 44, 45 og 47 ovenfor, at formålet med beslutning 2006/928 var at sikre, at Rumænien afhjalp de mangler, der var blevet konstateret inden tiltrædelsen, navnlig på retsområdet og inden for bekæmpelsen af korruption, med henblik på at afslutte tiltrædelsesprocessen. Det fremgår lige så klart af beslutningens bestemmelser, at dens virkninger var begrænset til forholdet mellem Unionen og Rumænien, og at borgerne, herunder anklagerne, ikke var direkte eller indirekte berørt af den.

62 Endvidere fremgår det af selve ordlyden af benchmarkene, at de, skønt de bl.a. vedrører organiseringen af retsvæsenet i Rumænien, ikke havde til formål at have umiddelbar indvirkning på de rumænske anklageres retsstilling, selv om de nationale retsinstanser, henset til benchmarkenes direkte virkning, af egen drift eller efter anmodning fra borgere, herunder anklagere, før ophævelsen af beslutning 2006/928 kunne gøre gældende, at en national lovgivning var i strid med dem. Desuden ville den modsatte konklusion føre til, at ophævelsen af enhver EU-bestemmelse, der var anerkendt som havende direkte virkning, umiddelbart ville berøre alle de borgeres retsstilling, som forud for ophævelsen kunne påberåbe sig bestemmelsen imod en national bestemmelse. En sådan udvidelse af den første betingelse om at være umiddelbart berørt kan ikke tiltrædes.

63 Endelig bemærkes, at selv om Domstolen allerede har fastslået, at den skønsmargen, som medlemsstaterne råder over i forbindelse med gennemførelsen af en bestemmelse i en EU-retsakt, i visse situationer ikke i sig selv er tilstrækkelig til at fastslå, at bestemmelsen ikke har direkte virkning (jf. i denne retning dom af 21.3.2013, Salzburger Flughafen, C-244/12, EU:C:2013:203, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis, af 14.1.2021, RTS infra og Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel, C-387/19, EU:C:2021:13, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis, og af 8.3.2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Direkte virkning), C-205/20, EU:C:2022:168, præmis 16-25 og den deri nævnte retspraksis), fremgår det til gengæld af dens retspraksis, at den omstændighed, at der foreligger en skønsmargen, er til hinder for, at den første betingelse for at være umiddelbart berørt er opfyldt (jf. i denne retning dom af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 74 og 76).

64 I det foreliggende tilfælde fremgår det af selve arten af de foranstaltninger, som Rumænien skulle vedtage med henblik på gennemførelsen af beslutning 2006/928, for så vidt som de bl.a. omhandlede aspekter, der vedrørte organiseringen af landets retssystem, at Rumænien rådede

over en skønsmargen i forbindelse med gennemførelsen af foranstaltningerne. Det bemærkes hvad dette angår, at Domstolen gentagne gange har fastslået, at organiseringen af den dømmende magt i medlemsstaterne henhører under disses kompetence, men at det ikke desto mindre gælder, at medlemsstaterne under udøvelsen af denne kompetence skal overholde de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til EU-retten (jf. i denne retning dom af 24.6.2019, Kommissionen mod Polen (Den øverste domstols uafhængighed), C-619/18, EU:C:2019:531, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

65 Henset til det ovenstående må det konkluderes, at beslutning 2006/928 ikke havde umiddelbar indvirkning på sagsøgerens medlemmers retsstilling.

66 Eftersom – således som det bemærkes i præmis 43 ovenfor – den anfægtede afgørelses rækkevidde skal fortolkes i lyset af rækkevidden af beslutning 2006/928, som ophæves ved afgørelsen, må det fastslås, at afgørelsen heller ikke kan anses for at have umiddelbar indvirkning på sagsøgerens medlemmers retsstilling.

67 Det skal dog bemærkes, at anklagere, som er genstand for disciplinærsager, uanset ophævelsen af beslutning 2006/928 stadig kan påberåbe sig den retsbeskyttelse, som de ifølge artikel 19 TEU nyder i henhold til EU-retten (jf. i denne retning dom af 8.5.2024, Asociația »Forumul Judecătorilor din România« (Sammenslutninger af dommere og anklagere), C-53/23, EU:C:2024:388, præmis 34 og 39 og den deri nævnte retspraksis).

68 Endvidere må den af sagsøgeren fremførte argumentation forkastes, hvorefter, i det væsentlige, ophævelsen ved den anfægtede afgørelse af beslutning 2006/928 havde umiddelbar indvirkning på sagsøgerens medlemmers retsstilling, fordi beslutningen havde bredere rækkevidde end artikel 325, stk. 1, TEUF, og derfor i højere grad kunne udløse anvendelse af chartret i sager vedrørende bekæmpelse af korruption.

69 Det skal nemlig bemærkes, at EU-lovgiver, således som Kommissionen i det væsentlige har gjort gældende, ud over bestemmelserne om beskyttelse af Unionens finansielle interesser har vedtaget en hel række afledte retsakter, som omfatter de forskellige aspekter af bekæmpelsen af korruption generelt, såsom, navnlig, konventionen udarbejdet på grundlag af artikel K.3, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Union, om bekæmpelse af bestikkelse, som involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater (EUT 1997, C 195, s. 2), og Rådets rammeafgørelse 2003/568/RIA af 22. juli 2003 om bekæmpelse af bestikkelse i den private sektor (EUT 2003, L 192, s. 54). Det skal i øvrigt bemærkes, at Domstolen i den sag, der gav anledning til dom af 25. januar 2024, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova (C-58/22, EU:C:2024:70, præmis 42), som vedrørte en sag om korruption, hvori den forelæggende ret havde anmodet Domstolen om at tage stilling til bl.a. de benchmarks, som er omhandlet i bilaget til beslutning 2006/928, fastslog, at betingelsen for gennemførelse af EU-retten som omhandlet i chartrets artikel 51, stk. 1, var opfyldt gennem ovennævnte rammeafgørelse, selv uden at det var fornødent at tage stilling til den eventuelle relevans af de benchmarks, som er omhandlet i bilaget til beslutningen. Det følger heraf, at chartret, i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, finder anvendelse på sager vedrørende bekæmpelse af korruption, uafhængigt af ophævelsen af beslutning 2006/928.

70 Det fremgår af det ovenstående, at den anfægtede afgørelse ikke umiddelbart har indvirkning på sagsøgerens medlemmers retsstilling. Sagsøgeren kan derfor ikke anses for at være umiddelbart berørt af afgørelsen.

71 Eftersom de betingelser, der er fastsat i artikel 263, stk. 4, andet sætningsled, TEUF, og hvortil der henvises i præmis 41 ovenfor, er kumulative, må det fastslås, at sagsøgeren ikke har kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse, idet det er ufornødent at tage stilling for så vidt angår den anden betingelse i denne bestemmelse.

72 Endvidere kan sagsøgeren ikke støtte sig på artikel 263, stk. 4, tredje sætningsled, TEUF vedrørende regelfastsættende retsakter med den begrundelse, at de anklagere, hvis interesser sagsøgeren varetager, har søgsmålskompetence på grundlag af dette tredje sætningsled. Betingelsen om, at sagsøgeren skal være umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt, har nemlig samme betydning i både artikel 263, stk. 4, andet sætningsled, TEUF og i denne bestemmelses tredje sætningsled (jf. i denne retning dom af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 73). Under disse omstændigheder er det, da sagsøgeren ikke er umiddelbart berørt af den anfægtede afgørelse, ufornødent at prøve, om afgørelsen udgør en regelfastsættende retsakt som omhandlet i tredje sætningsled i artikel 263, stk. 4, TEUF.

73 Henset til det ovenstående og til, at de anklagere, hvis interesser sagsøgeren varetager, ikke selv har søgsmålskompetence, opfylder sagsøgeren heller ikke betingelserne for, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling i henhold til den anden type af situation, som er omhandlet i den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 24 ovenfor.

Lempelse af betingelserne for at antage sagen til realitetsbehandling

74 Sagsøgeren har gjort gældende, at betingelserne for at antage sagen til realitetsbehandling under omstændigheder som i det foreliggende tilfælde bør lempes. Sagsøgeren er således af den opfattelse, at betingelserne for at antage en sag til realitetsbehandling skal anvendes med en vis fleksibilitet, navnlig på grund af de krav, der vedrører en effektiv domstolsbeskyttelse og retsstatsprincippet, som er en grundlæggende værdi for Unionen og en del af selve dens identitet. Endvidere finder sagsøgeren, som har henvist til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 9. april 2024, Verein Klimaseniorinnen Schweiz m.fl. mod Schweiz (CE:ECHR:2024:0409JUD005360020), hvori Menneskerettighedsdomstolen på grundlag af artikel 6, stk. 1, i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), anerkendte, at en sammenslutning, der var oprettet med det formål at fremme og gennemføre effektive klimabeskyttelsesforanstaltninger, havde søgsmålskompetence, i det væsentlige, at eftersom de hensyn, der knytter sig til beskyttelsen af retsstatsprincippet, er af tilsvarende betydning som dem, der knytter sig til beskyttelsen af klimaet, bør den holdning, som fremgår af denne dom, finde tilsvarende anvendelse i den foreliggende sag. Desuden bør betingelserne for, at sammenslutninger har søgsmålskompetence, stemme overens med hinanden i betragtning af, at Unionen har tiltrådt EMRK.

75 Det bemærkes, at skønt de i artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelser for at antage en sag til realitetsbehandling skal fortolkes i lyset af den grundlæggende ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, må en sådan fortolkning ikke føre til, at der ses bort fra de betingelser, som udtrykkeligt er fastsat i denne traktat (jf. dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 98 og den deri nævnte retspraksis, og af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

76 Navnlig har beskyttelsen i medfør af chartrets artikel 47 ikke til formål at ændre den domstolskontrolordning, som er fastlagt i traktaterne, og navnlig ikke reglerne for antagelse af direkte søgsmål ved Den Europæiske Unions retsinstanser (jf. dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 97 og den deri nævnte retspraksis).

77 Desuden kræver beskyttelsen i henhold til chartrets artikel 47 ikke, at et retssubjekt betingelsesløst kan anlægge et annullationssøgsmål direkte ved Unionens retsinstanser til prøvelse af EU-retsakter (dom af 28.10.2020, Associazione GranoSalus mod Kommissionen, C-313/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:869, præmis 62).

78 I det foreliggende tilfælde kan sagsøgeren, således som det fremgår af præmis 31 og 73 ovenfor, ikke gøre gældende, at denne er umiddelbart berørt af den anfægtede afgørelse, hverken i eget navn eller på vegne af sine medlemmer, hvis interesser varetages af sagsøgeren.

79 Hvad endvidere angår sagsøgerens henvisning til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols holdning på grundlag af EMRK's artikel 6, stk. 1, i den dom, hvortil der henvises i præmis 74 ovenfor, er det tilstrækkeligt at bemærke, at selv om de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt i EMRK, udgør generelle principper i EU-retten, således som det bekræftes af artikel 6, stk. 3, TEU, og selv om chartrets artikel 52, stk. 3, bestemmer, at de af chartrets rettigheder, som svarer til dem, der er sikret ved EMRK, har samme betydning og omfang som i nævnte konvention, udgør EMRK ikke et retligt instrument, der er formelt integreret i Unionens retsorden, idet Unionen ikke har tiltrådt EMRK. Det fremgår af forklaringerne ad chartrets artikel 52, at denne artikels stk. 3 skal sikre den nødvendige sammenhæng mellem chartret og EMRK, »dog uden at dette berører EU-rettens og Den Europæiske Unions Domstols autonomi« (jf. dom af 2.9.2021, LG og MH (Hvidvask af egne penge), C-790/19, EU:C:2021:661, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis).

80 Hvis betingelserne for antagelse til realitetsbehandling under disse omstændigheder blev lempet, således som sagsøgeren har anmodet om, ville det i realiteten indebære, at der blev set bort fra betingelsen om at være umiddelbart berørt, som er udtrykkeligt fastsat i artikel 263, stk. 4, TEUF, hvilket ville være i strid med den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 75 ovenfor.

81 Det skal tilføjes, at domstolskontrollen med overholdelsen af Unionens retsorden under alle omstændigheder ikke alene sikres af Domstolen, men ligeledes af medlemsstaternes domstole, således som det fremgår af artikel 19, stk. 1, TEU. Ved dels artikel 263 TEUF og 277 TEUF, dels artikel 267 TEUF har EUF-traktaten nemlig oprettet et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, som har til formål at sikre kontrollen med lovligheden af Unionens retsakter, idet kompetencen til at udøve denne kontrol er tillagt Unionens retsinstanser (jf. dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

82 I denne forbindelse bemærkes, at retssubjekterne inden for rammerne af en national sag har ret til at anfægte lovligheden af enhver afgørelse eller enhver anden national retsakt, der vedrører anvendelse af en almengyldig EU-retsakt over for dem, ved at påberåbe sig, at den omhandlede retsakt er ugyldig (jf. dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

83 Det følger heraf, at forelæggelsen vedrørende gyldighedsspørgsmål i lighed med annullationssøgsmål udgør en kontrolmulighed vedrørende lovligheden af Unionens retsakter (jf. dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

84 I denne henseende bemærkes, at såfremt en national domstol finder, at et eller flere af de anbringender vedrørende en EU-retsakts ugyldighed, som parterne har påberåbt sig for den, eller som i givet fald er rejst ex officio af den nationale domstol, skal tages til følge, skal den udsætte sagen og forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende gyldigheden, idet kun Domstolen er beføjet til at fastslå, at en EU-retsakt er ugyldig (jf. dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

85 I forhold til personer, der ikke opfylder betingelserne i artikel 263, stk. 4, TEUF for at indbringe et søgsmål for Unionens retsinstanser, påhviler det derfor medlemsstaterne at fastsætte et retsmiddel- og proceduresystem, som sikrer overholdelse af den grundlæggende ret til en effektiv domstolsbeskyttelse (jf. dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

86 Denne forpligtelse for medlemsstaterne er blevet bekræftet i artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, hvoraf det fremgår, at disse »tilvejebringer den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten«. En sådan forpligtelse for medlemsstaterne følger ligeledes af chartrets artikel 47 hvad angår foranstaltninger, som medlemsstaterne træffer til gennemførelse af EU-retten i medfør af chartrets artikel 51, stk. 1 (jf. dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

87 På baggrund af det ovenstående skal Kommissionens formalitetsindsigelse tages til følge og sagen afvises.

Rumæniens interventionsanmodning

88 Når sagsøgte indgiver en formalitetsindsigelse eller en indsigelse mod Rettens kompetence som omhandlet i artikel 130, stk. 1, træffes der i henhold til procesreglementets artikel 144, stk. 3, først afgørelse om anmodningen om intervention, når indsigelsen i forbindelse med sagens realitet afvises eller henskydes. Endvidere mister interventionen i henhold til procesreglementets artikel 142, stk. 2, sin genstand, såfremt sagen afvises.

89 Eftersom formalitetsindsigelsen er blevet taget til følge i den foreliggende sag, og nærværende kendelse følgelig afslutter sagens behandling, er det ufornødent at træffe afgørelse om Rumæniens anmodning om intervention.

Sagsomkostninger

90 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

91 Endvidere bærer Rumænien i henhold til procesreglementets artikel 144, stk. 10, sine egne omkostninger i forbindelse med anmodningen om intervention.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling):

1) Sagen afvises.

2) Det er ufornødent at træffe afgørelse om Rumæniens anmodning om intervention.

3) Asociația Inițiativa pentru Justiție bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger.

4) Rumænien bærer sine egne omkostninger i forbindelse med anmodningen om intervention.

Afsagt i Luxembourg den 3. februar 2025.

V. Di Bucci
Justitssekretær

P. Škvařilová-Pelzl
Fungerende afdelingsformand